

приспособане до особливостей обліку на сільськогосподарському підприємстві.

Література

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 30 «Біологічні активи», затв. наказом Міністерства фінансів України від 18.11.2005 р. №790.
2. Жук В.М. Нові методологічні засади обліку сільськогосподарської діяльності та проблеми практичного застосування П(С)БО30 «Біологічні активи» // Облік і фінанси АПК. – 2006. – №6 (20). – С.34-42.
3. Моссаковський В. Облік біологічних активів// Бухгалтерський облік і аудит. – 2009. – №4. – С.38-48.
4. Костирко І., Каспрук М. Облік багаторічних насаджень відповідно до П(С)БО 30 «Біологічні активи» // Обліково-аналітичне забезпечення розвитку сільського господарства і села: Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції. – Львів: Львів. нац. Агро університет, 2008. – С. 111-115.
6. Сук Л. Облік довгострокових біологічних активів // Бухгалтерія в сільському господарстві. - 2007. -№6. - С. 45-48.
7. Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку біологічних активів, затв. наказом Міністерства фінансів України від 29.12.2006 р. № 1315.
8. План рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій та Інструкція про його застосування, затв. Наказом Міністерства фінансів України від 30.11.99 р.№291.

Науковий керівник – к.е.н. Прохватилов Ю.Ф.

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ОБЛІКУ РОЗРАХУНКІВ З ПІДЗВІТНИМИ ОСОБАМИ

**Єрмакова М.В., студентка,
Харківський національний технічний університет сільського господарства імені Петра Василенка**

У господарсько-фінансовій діяльності підприємства неминучі операції, пов'язані з купівлею товарно-матеріальних цінностей, оплатою послуг за готівковий розрахунок, поїздкою у відрядження працівників та інші, які потребують для їх здійснення витрачання готівкових грошових коштів підзвітними особами.

Розрахунки з підзвітними особами охоплюють широке коло

операцій з готівковими коштами, розрахунками, придбанням матеріальних цінностей, оподаткуванням тощо. Тому цей аспект облікової роботи вимагає чіткого дотримання чинних нормативних актів та оформлення відповідних документів.

Важливість і актуальність теми службових відряджень, як і кількість проблемних питань, з якими мають справу підприємства, що направляють працівників у відрядження, не зменшуються.

З прийняттям Податкового кодексу України виникла об'єктивна необхідність актуалізації тексту Інструкції про службові відрядження в межах України та за кордон, затвердженої наказом Міністерства фінансів України від 13.03.1998 р. № 59, враховуючи його вимоги. Тому наказом Міністерства фінансів України від 17.03.2011 р. № 362 викладена в новій редакції Інструкція про службові відрядження в межах України та за кордон. Тринадцятирічний вік і зміни в податковому законодавстві не могли не відобразитися на тексті даного документа, тому характер змін став дещо неочікуваним. Таким чином стало спірним питання щодо обов'язковості використання посвідчень про відрядження.

З початку року питання про відміну посвідчень про відрядження достатньо активно обговорювалося в ЗМІ. Справа в тому, що форма посвідчень про відрядження затверджена наказом ДПАУ від 28.07.97 р. № 260, який приймався під Закон «Про податок на прибуток». Тепер цей Закон не діє, а Податковий кодекс України не містить інформації про необхідність наявності посвідчення про відрядження [1].

Можливість віднесення сум, наданих співробітнику на відрядження, не залежить від того чи надав він посвідчення про відрядження і чи є в ньому відмітки відправляючої та приймаючої сторін. Підтвердженням тому виступає Інструкція № 362, з якої вилучили всі згадки щодо посвідчень про відрядження, а саме те, що фактичний час перебування у відрядженні визначається по відміткам у посвідченні про відрядження, про невиконання робіт у разі відсутності таких відміток, про необхідність подачі посвідчення про відрядження разом зі звітом [2].

Реєстрація особи, що відбула у відрядження, здійснюється в спеціальному журналі реєстрації відряджень (наведений в додатку до Інструкції № 362), в якому не міститься графа, що передбачає внесення дати і номера посвідчення про відрядження. Це є ще одним доказом того, що Інструкцією № 362 не передбачено використання посвідчення про відрядження.

Таким чином можна дозволити підприємствам не

використовувати посвідчення про відрядження. До того ж його відсутність не буде основою для зняття витрат платника податків [3]. На наш погляд, це є позитивним моментом, оскільки не завжди у працівника є можливість проставити відповідні відмітки в посвідченні про відрядження. Крім того, Інструкція № 59 вимагала, щоб відмітки про прибуття та вибуття завірялися печаткою (круглої або трикутної форми), що містить ідентифікаційний код установи. При завіренні відміток штампом, що не містить ідентифікаційного коду, добові працівнику не могли відшкодуватися.

Також одним із найбільш спірних питань є мінімальний розмір добових. Якщо для державних службовців та інших осіб, що направляються у відрядження підприємствами, які повністю або частково фінансуються за рахунок бюджетних коштів розмір добових встановлюється Постановою Кабінету Міністрів України № 98, то для госпрозрахункових підприємств мінімальний розмір добових не регламентується, так як Інструкція № 362 і Постанова № 98 на них не розповсюджується. В той же час Податковий кодекс України обумовлює виключно верхню межу розміру добових витрат тільки для включення у витрати для цілей оподаткування податком з доходів фізичних осіб.

Тому, на наш погляд, роботодавець може ініціювати включення в колективний договір питання про встановлення добових витрат у розмірі, передбаченому Постановою Кабінету Міністрів України від 02.02.2011 р. №98 [4].

Література.

1. Податковий кодекс України від 02.12.2010 № 2755-VI [Електронний ресурс] <http://zakon.rada.gov.ua/>
2. Інструкція про службові відрядження в межах України та за кордон затверджена наказом Міністерства фінансів України від 17.03.2011 р. № 362 [Електронний ресурс] <http://zakon.rada.gov.ua/>
3. Задорожний О. Витрати на відрядження / О. Задорожний/ Вісник податкової служби України. - 2011. - №6.
4. Постанова Кабінету Міністрів України від 02 лютого 2011 р. N 98 «Про суми та склад витрат на відрядження державних службовців, а також інших осіб, що направляються у відрядження підприємствами, установами та організаціями, які повністю або частково утримуються (фінансуються) за рахунок бюджетних коштів» [Електронний ресурс] <http://document.org.ua/>

Науковий керівник – Веретельник Н.І.